standeres Side. Haabet om denne Lønningsrevision slog, som bekjendt, ikke til. I Oktober 1879 fremsattes Lønningslovene til Revision, og i Juni 1880 udtalte en af de Mænd, som særlig har ledet Flertallet i denne Sal, paa sine egne og Meningsfællers Vegne, at han haabede snart at se Lønningslovenes Revision tilendebragt; han erkjendte, at dersom man ikke midlertidig gav de Embedsmænd, der havde Lønning over 2,500 Kr., et Tillæg til deres Lønning, som de havde faaet før, vilde disse haardt føle Savnet deraf, men at Bedømmelsen af dette Savn derfor maatte sættes i Forbindelse med den Revision af Lønningslovene, som han haabede og ventede snart at se tilendebraat. Det var i Juni 1880. Nu ere vi i April 1882. Ganske vist ere, som det staar i Betænkningen, Lønningslovene endnu Gienstand for Rigsdagens Behandling, men denne Behandling er den saakaldte „tidsfvarende Behandling", som er lig med ingen Behandling. Det er af Hensyn til disse bristede Forhaabninger og af Hensyn til den vedvarende Prisforhøielse, at man ligeoverfor Soldater, Underkorporaler og Menige, og ligeoverfor de kommunale Skolelærere har anerkjendt, at Billighed talte for, at de beholdt det Tillæg, som under tidligere Forhold var givet dem, og derfor kunne vi, naar vi se Sagen fra Realitetens Standpunkt, ikke Andet end komme til den Erkjendelse, at Landsthingets Forslag om, at de, som hidtil havde opebaaret Dyrtidstillæg, alle skulde beholde det og beholde det ubeskaaret, paa en langt retfærdigere Maade fyldestgjør de Billighedskrav, som skyldes Embedsmændene, end det Forslag, som fremsættes af Flertallet, og som gaar ud paa, at Dyrtidstillægget skal tillægges et ringere Antal Embedsmænd, og at det skal tillægges dem efter en mindre Maalestok end tidligere. — Med Hensyn til det næste Stridspunkt, Universitetsspørgsmaalet, er der udtalt af det ærede Flertal, saavel i Betænkningen som gjennem den ærede Ordfører, at det Standpunkt, som Flertallet her i Thinget indtager med Hensyn til dette Spørgsmaal, er en Fastholden af den Overenskomst, som derom er sluttet i 1875. Det glæder mig, at den ærede Ordfører erkjender, at der altsaa er en Forpligtelse til at fastholde denne Overenskomst; men jeg kan ikke erkjende, at den Opfattelse, som han har gjort gjældende idag af denne Overenskomsts Natur, er rigtig. Den ærede Ordfører sagde, at det ikke var Hensigten i 1875 — for at bruge Betænkningens Ord — at sikkre Universitetsformuens Integritet, og han mener, at, naar Mindretallet i sin Erklæring har udtalt sig i modsat Retning, saa ere vi komne dertil ad en urimelig Vei. Jeg beder den ærede Ordfører være overbevist om, at vi ikke ere saa naive, at vi tro, at man kan læse Indholdet af en Overenskomst, der er affattet i 1875, efter Statsregnskabet for 1877—78 eller 1879, men jeg tror, at man heller ikke kan læse Indholdet af en Overenskomst fra 1875 blot ved at se paa de Tal, som fandtes paa Finantsloven, uden at se den Betydning, som det Fællesudvalg, der indstillede dem til Thingenes Vedtagelse, lagde deri. Det kan ikke nytte Noget at tro, at det, som man idag kommer og siger er Meningen, skal være en authentisk Forklaring; nei, den authentiske Forklaring om den Slags Ting maa man læse i Forhandlingerne paa deres daværende Trin. Vel veed jeg, at den Udtalelse, der fremkom fra Fællesudvalget, ikke indeholdt Andet end Forslagene og en Meddelelse om en Korrespondance med den daværende Conseilspræsident; men det er meget heldigt, at der i Forhandlingerne saavel i dette Thing som i det andet Thing foreligger authentiske officielle Udtalelser om, hvad der var Fællesudvalgets Mening med denne Overenskomst om Universitetet i 1875. Ordføreren for Fællesudvalgets Majoritet her i Thinget udtalte sig om dette Punkt saaledes: „Det Standpunkt, som Fællesudvalgets Majoritet har stillet sig paa, er simpelthen det, at Landsthinget og Folkethinget ikke for Øieblikket bør strides om det til Grund liggende Principspørgsmaal i denne Sag, nemlig Universitetsspørgsmaalet; men paa den anden Side bør man bevilge Universitetet et saadant Tilskud, at det ikke i nogen væsentlig Grad lider Skade paa sin Formue til næste Aar." Overenskomsten gik ikke ud paa, at der skulde gives 50,000 Kr. som en Sum, der var greben ud af Luften, men man gav denne Sum, fordi den skulde betegne, at der ved et saadant Tilskud fra Statens Side ikke i nogen væsentlig Grad vilde ske Nedgang i Universitetets Formue. Den ærede Ordfører for Fællesudvalgets Majoritet i denne Sal udtalte senere, at det, som Fællesudvalgets Majoritet altsaa havde foreslaaet Landsthinget at give efter paa, var at udsætte den principielle Strid angaaende Universitetsspørgsmaalet til en senere Tid, mod at der saa gaves et saadant Tilskud, at Universitetsformuen ikke i nogen væsentlig Grad led Skade. Ser man hen til Udtalelserne i det andet Thing, vil det ogsaa ses, at Fællesudvalgets Majoritets Ordfører udtaler sig der saaledes: „Det er klart, at der aldrig kunde være Tale om i Fællesudvalget at opnaa en virkelig Udjevning af de forskjellige Meninger, som ligge til Grund for Spørgsmaalet om Universitetets finantsielle Stilling. Haabet om en saadan Udjevning, hvis den virkelig skal naas, maa ialtfald udsættes til en kommende Tid. Man maatte snart komme til, at det, der gjensidig maatte kræves og gjensidig indrømmes, maatte indskrænke sig til, at der ikke i den Finantslov, der forelaa, maatte indkomme Noget, der kunde være præjudicerende for Fremtiden, og i denne Henseende maatte man navnlig fra Landsthingets Side staa paa, at Universitetet i det kommende Aar blev stillet saaledes, at det ikke i dette Aar skulde være udsat for en meget væsentlig Forringelse i sin økonomiske Status." Nu talte det